

אמונת חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון תצז ♦ שנה י ♦ פרקי אבות - ב

פ' אמור ♦ אייר ה'תשפב

דברי אלוקים חיים מרחן רבינו הגה"ק זיע"א

**ויאמר ה' אל משה אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם
לנפש לא יטמא בעמיו, ולהלן בפסוק (כב, א, ב), כתב וידבר ה'
אל משה לאמור דבר אל אהרן ואל בניו וינזרו מקודשי ישראל
וגו'.**

ויש לדקדק בפסוקים האלו באמרו "אמור" ולא אמר ודיברת או
וצוית, וגם הכפל לשון שאמר "אמור" ואמרת, וגם מה שכתב
הכהנים בני אהרן, האם אנו יודעים מי הם הכהנים, אם לא שהם
בני אהרן. וכן להלן (בפסוק כב, א, ב) כתב דבר אל אהרן ואל בניו
וינזרו מקודשי בני ישראל וגו' ולא קאמר הכהנים.

והנה רש"י הק' כתב ליישב כמה מהדקדוקים שמה שאמר הכתוב
אמור ואמרת הכוונה הוא להזהיר גדולים על הקטנים, ומש"כ בני
אהרן הכהנים, הוא כדי להוציא את החללים וכן לאפוקי בנות
אהרן, אבל בעלי מומין הם בכלל בני אהרן, וכשרים הם ויש בהם
כל מצוות הכהונה.

והנה נפרש בעז"ה הפסוקים הק' בדרך רמז בעניני מוסר וחסידות,
ומקודם נקדים להביא דברי קודשו של הרבי ר' אלימלך זי"ע בספרו
הק' נועם אלימלך שכתב לומר כך, שיש שני גווני צדיקים, יש
צדיקים שהם נתקדשו מאבותיהם, שהיו קדושים ויראים ושלמים,
ולכן התורה מחזרת על אכסניא שלה והם מלאים תורה ומצוות,
ומחמת שזכות אבותם מסייעתם, אבל לפעמים הם יכולים לבוא על

די זה לפניו וגדלות ויפלו מהר ממדרגתם.
אבל יש צדיקים הנקראים "מזירים" על שם פרישותם מעצמם מכיון
שהם בני עניי הדעת, והצדיקים ההם לא במהרה הם יכולים ליפול
ממדרגתם הקושה, דמכיון שאין להם על מה שיסמוכו, הם נכנעים
בדעתם ומשגיחים על עצמם בעינא פקיחא תמיד בלי הפסק שלא
יפלו ח"ו ממדרגותם וזהו מש"כ "אמור אל הכהנים בני אהרן" שזה
רמז לאותן הצדיקים אשר הם בני צדיקים והם נראים "בני אהרן"
תזהיר אותם מאוד שלא יעלה על מחשבתם כלל יחוס אבותיהם,
ורק שיזנרו ויפרשו לעצמם פרישות מחדש ויבחרו להם הדרך
הטובה, חה מה שכתב דבר אל אהרן ואל בניו, וינזרו מקודשי בני
ישראל, ר"ל שגם הם יהיו מזירים ופרושים מעצמם וישגיחו גם כן על
עצמם מאוד, ולא ישגיחו על זכות אותם, כדי שלא יבוא להם
חלילה, איזה התנשאות מחמת יחוסיהם, כי תועבת ה' כל גבה לב.

וזהו פירוש "אמור ואמרת" שהוא רמז לשתי מדרגות, שה' ציוה
למשה שהוא צריך לחזור הדבר אליהם ולכפול להם הדבר, כדי
שלא יחשבו שזכות אבותם הוא מסייעתם, ויפלו חלילה, ע"י זה
לגיאות, ואז לא יפעלו כלום, חה מה שכתב "ואמרת אליהם פירוש
שלא ישגיחו על זכות אבותיהם, כי אם על עצמם, חהו אמירה
שתאמר להם את תיבת "אליהם" שיביטו רק על עצמם, חהו אמירה
שתאמר להם את תיבת אליהם, שיביטו רק על עצמם כאילו אין
להם זכות אבות כלל, חהו מש"כ לנפש לא יטמא בעמיו" כי על ידי
עמיו, שהם היחוס אבותם, הם יכולים לטמא הנפש, ולכן הוכפל
להם הדבר הזה מאוד, שיהיה להם הרגל דבר, ויבחרו הדרך הישרה
ואז טוב להם ע"כ.

המשך בעמ' ב'

דברות קודש מרחן רבינו עט"ר שליט"א

**אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו
רש"י: אמור ואמרת להזהיר גדולים על הקטנים.
בראשית פרשתנו מצווה התורה את הכהנים שלא יטמאו למת, אולם
הציווי בא בלשון כפולה: "אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם".
כפל-הלשון "אמור... ואמרת" בא ללמד שיש צורך "להזהיר גדולים על
הקטנים".**

אין זו הפעם היחידה שהתורה מצווה את הגדולים על הקטנים.
חז"ל אומרים, שציווי זה נאמר על שלושה דברים: איסור אכילת
שקצים, איסור אכילת ושתית דם, איסור טומאת כוהנים.
מדוע דווקא בשלושה עניינים אלה ראתה התורה לנכון להדגיש את
חשיבותו של החינוך? אין זאת, אלא משום שבכל אחד משלושה אלה
עלול המחנך לבוא לידי רפיון וייאוש, ולכן צריכה התורה לחזק את
ידינו.

כן מפרשים "להזהיר" לשון "זהור" שהגדולים יקרנו ויזהירו את הזוהר
ואת האור בקטנים דהיינו צערי הצאן אלו התיישים.
כן מפרשים להזהיר את הימים הגדולים על הימים הקטנים.

פרשת אמור נקראת גם בשם פרשת המועדים, משום שמוזכרים בה
מועדי השנה וסדר הקרבת הקורבנות לכל מועד.
כן מופיעים בפרשה זו עשרית מתרי"ג המצות, מספרים שהיו יהודים
מגיעים לרבם לשבת אמור, לצאת ידי חובה את כל המועדים בשבת
אחד.

אומרים אנו מידי יום בברכת השחר והרחיקנו מיצר הרע ומאדם רע
ודבקנו ביצר הטוב ונשאלת השאלה מדוע לא אומרים אנו גם ודבקנו
באדם טוב כפי שאנו אומרים בהרחיקנו ביצר הרע אלא אפ"ל
בהקדם המעשה הנפלא באחת מנסיעותיו של הרה"ק בעל "תפארת
שלמה" מראדומסק זיע"א, עבר דרך קראקא, יצאו לקראתו חסידים
ותלמידי החכמים שבקראקא, והפצירו בו שיתעכב בעירם, והוא
נעתר לבקשתם. כשהגיעו לאכסניא, ובקבלת פנים שהתקיימה לכבודו
דרש בעל "תפארת שלמה" בדברי תורה ובתוך דבריו אמר בזו
הלשון: כל צדיק שאינו ממשיך על ישראל שפע של ברכה ופרנסה
ונשירות, אינו צדיק כלל ואינו ראוי להיות מנהיגם של ישראל, וזה
פירוש דברי הגמרא (קידושין דף מ"א) אמר רבא רב אידי אסברא לי
"אמרו צדיק כי טוב כי פרי מעלליהם יאכלו" (ישעיה ג' י') וכי יש צדיק
טוב ויש צדיק שאינו טוב? אלא טוב לשמים ולבריות זהו צדיק טוב,
טוב לשמים ורע לבריות זהו צדיק שאינו טוב, היינו שאינו ממשיך על
ישראל שפע של טובה ופרנסה. וזה היה חטאם של נדב ואביהוא
שהסתפקו "בקרבתם לפני ה'" בלבד, ולא השפיעו על ישראל שפע
של פרנסה וטובה, לפיכך "וימותו" לא היו ראויים להיות מנהיגי
ישראל.

ובזה אפ"ל שבא לומר שלדבוק באדם טוב בלבד שאינו מייצר ומועיל
לחברה אינו מספיק, על כן אומרים ביצר טוב שבא לומר תידבק באדם
שלא רק הוא טוב אלא גם מייצר טוב ומשפיע טוב לחברה הסובבת.
כן אפ"ל למה הכוונה בהמשך התפילה וכף את יצרי להשתעבד לך,
למה הכוונה ליצר הרע או לטוב, ואם לטוב מה צריך לכוף אותו
להשתעבד, אלא בא לומר שגם יצרי הטוב צריך שכל כוונתו יהיה
להשתעבד להקב"ה ולא יהיו בו שום אינטרסים אישיים.
וזה אנו רואים בחתן דגן שכל כוונתו ומהותו הוא לא רק להיות טוב
אלא גם מייצר טוב.

במעמד הלחיים לרגל אירוסו חדב"נ מרדכי אנגלברג הי"ו בברכפולד

ימי הספירה

והנה אנו נמצאים בימי הספירה שהמה ימי הקטנות שנוהג בהם דיני אבלות במקצתם מחמת פטירתם של תלמידי רבי עקיבא, ופרשת אמור נמצא בימים האלו, ובזו הפרשה כתוב שמירת שבת וכל המועדים וימים הטובים שהם ימי הגדלות כנודע, ומובא (בספר חיים ושלום) מהרה"ק המנחת אלעזר ז"ע שהכוונה בזה להאיר בהם מבחינת גדלות בתוך ימי הדינים והקטנות להמתיקן, זה שפירש רש"י הק' להזהיר גדולים על הקטנים, שלהזהיר זה הוא מלשון "הזהירו כזוהר הרקיע" וקאמר הכוונה שקריאת ימי הגדלות של הימים טובים שכתובין בפרשה זו הוא כדי להזהיר גדולים על הקטנים, בימים אלו של ספירה כדי להאיר לנו את הימים האלו.

(מרו רבינו ז"ע ב' ויגד משה)

הנה בימי הספירה שהם ימי התשובה ממתיקים הכל, ומטילים הדינים על שונאי ישראל, ופועלים במ"ט יום שיהיה הרשע מ"ט לפני צדיק ולא להיפוך, ומ"ט גימטריא לב טוב, לעשות לעצמו לב טוב לקבלת התורה הקדושה, וכן יובל עם הכולל גימטריא לב טוב, שמורה שעל ידי לב טוב בא לעלמא דחירות שיובל מורה עליו שמשם נמתק הכל.

זרע קודש

צריך ביאור איך ספרו ספירת העומר במדבר, הלא לא יכלו לומר היום כך וכך לעומר, שהרי לא הקריבו העומר, ולדעתי נראה שבאמת ספרו, שכן משמע מזוה"ק שהמצוה היתה התחלת תיכף מיציאתם ממצרים, ונראה שספרו ליציאת מצרים.

מנהג ישראל תורה היא, שכותבין באגרת למספר בני"ג, לפי שאסור להסיח דעתו מהספירה, שצריכין להיות שבע שבתות תמימות, וכמש"כ בזה"ק דצריך דלא יתאבד מינייה חושבנא דא, וכן נהגתי בעצמי לומר כמה פעמים ביום בלי ברכה היום כך וכך לעומר.

(מנחם ציון-רימנוב)

אך הענין כך הוא, דעיקר הספירה הוא לשוב בתשובה מכל העוונות, ולקדש ולטהר את עצמו ולתקן המידות, ובאמת לא יוכל האדם לקדש ולטהר את עצמו כפי הראוי ונכון לפי מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, וכן לא יוכל לתקן את אשר עיוות לגמרי, אך הבורא ברוך הוא חפץ חסד הוא, וצוה על האדם לעשות בכל יכולתו תשובה ולקדש את עצמו בכל כוחו, רק שידע האדם זאת בעצמו שלא השלים חוקו עדיין, ולא יצא ידי חובתו עדיין, ובלב נשבר ונדכה יצפה לרחמי שמים לסיוע לדעילא, שהקב"ה ישלים כל מה שיכול הוא.

(דברי יחזקאל)

חודש אייר

חודש אייר. הנה נודע דברי הרבי ר"ב מפרשיסחא זצלה"ה ז"ע, ר"ת אייר - אני ד' רופאיך, וכו', כל המחלה אשר שמת במצרים לא אשים עליך כי אני ד' רופאיך, וחז"ל אמרו (סנהדרין ק"א) וכי מאחר שלא שם, רפואה למה, וחז"ל אמרו שהקדים רפואה למכה, כי מטרת האב הרחמן איננו לייסר ולהכות ח"ו, כי כוונתו רק בתכלית היסורין, והיינו הרפואה, ואין באפשרי להיות הרפואה בלתי היות מכה מקודם, וכו', זה וכל המחלה אשר שמת במצרים וכו', כי במצרים היה תכלית כוונתו בהיסורין, אבל לא כן בעדת עם קודש, כי אני ד' רופאיך, כוונתו בהרפואה, והקדים רפואה למכה, וכו', גם הם ימי הרפואה, וכנודע אייר בגימ' אר"ך מלשון ארוכה ומרפא, וגם חכמי הרפואה אומרים שהם ימי הרפואה.

(ישמח ישראל)

והנה שמעתי לפרש הדברים על פי דרכו של הרבי ר' אלימלך ז"ע, אבל קצת באופן אחר ולומר שאע"פ שדרך העולם הוא שמתגאים ביחוס וסומכין על זה מ"מ ציינו שיש אופנים שהיחוס מביא לאדם להיות שפל בעיניו ואדרבה מביאו למידת העניויות באופן שהוא חושב מי אני נגד אבותי הק' פארי היחוס שאני כלום נגדם ונגד גדולתם וקדושתם ועשייתם רצון ה' יתברך ואיך אני נראה נגדם ולכן הוא מתחזק כל הזמן ורוצה להגיע למעשי אבותיו.

אבל הצדיק שאין לו יחוס והוא ממשפחה פשוטה ביותר הוא יכול להגיע למידת הגאווה ולחשוב כי הוא נגד אבותיו צדיק הוא, ואדרבה הוא חשוב ביותר שהוא הגיע למדרגת הצדיקים מבלי שיהיה לו איזה זכות אבות, אבל הוא יכול להגיע שיתרשל ח"ו מעבודת ה' ויחשוב שדי לו בכך שהוא נגד אבותיו נקרא צדיק, אבל למעשה זה לא נכון כי האדם צריך להיות לו גאווה דקדושה, בבחינת ויגבה לבו בדרכו ה', וצריך שיאמר מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי אברהם יצחק ויעקב וכן אמרו חז"ל חייב אדם לומר בשבילי נברא העולם, כלומר דמכיון שהוא יחזיק את עצמו חשוב, הוא יפרוש מן העבירות ויעבוד את ה' יותר ויותר.

ולכן יוצא לפי זה שלהצדיק שיש לו יחוס יכול הוא להגיע לענווה הפסולה, ויכול ח"ו לגרום לו התקררות מעבודת ה' ולכן אמר הכתוב אמור אל הכהנים בני אהרן שידעו בעצמם שהם בני אהרן שידעו הם חשיבות עצמם שהם מיוחסים וקדושים מרחם, זה יביאם שלא יהיו טמא לנפש שלא יפגמו עצמם בעבירה חלילה, כי בן מלך כשיודע בעצמו שהוא בן מלך, אז הוא יכול לבוא בהנהגתו לעשות רע זה הוא מה שפירש רש"י להזהיר גדולים על הקטנים, שאף שהוא חשוב שהוא קטן נגד אבותיו, מכל מקום צריך להזהירו שיהיה הגדלות של היחוס אבותיו עליו, בכדי שישמור את עצמו שלא יתלכלך את עצמו, ויהיה בעיניו מיוחס ובן מלך, ועל ידי זה יחוס על נפשו וישים עין פקוחה על כל מעשיו.

ולהצדיק שאינו מיוחס יאמר הכתוב שידע שה' אומר זאת מדבר דוקא להכהנים שהם בני אהרן, שאין השכינה שורה אלא על מיוחסים שאע"פ שאין היחס עיקר בעבודת השם, מ"מ זה הרבה מסייע לעבודת השם יתברך כידוע, ולכן יקטין את עצמו הצדיק שאינו מיוחס ואל יאמר זכה לכל זאת בשביל כוחו ועוצם ידו כי זה ענין גאווה אסורה אלא יאמר כי גם הוא מבני אברהם יצחק ויעקב, ואף על פי שיש הפסקים גדולים עד אליו, מ"מ נקראו כל ישראל בני אברהם יצחק ויעקב ובזכותם, הגיע הוא למה שהגיע בתורה ובמצוות ובקדושה, ולא יתלה שבזכותו הוא הגיע למה שהגיע ודו"ק

ונראה עוד לומר בדרך אפשר לפרש מה שכתוב אמור אל הכהנים בני אהרן ופירש רש"י להזהיר גדולים על הקטנים, עלי מה שדיברנו מזה בשבוע שעבר על הפסוק ויאמר ה' אל משה דבר אל אהרן אחיך וגו', והבאנו את דברי הנועם אלימלך שכ' שה' ציוה למשה שידבר תוכחה רק לאהרן אחיו הצדיק ובניו המקשיבים למוסר ולתוכחה ורוצים לשמוע שאליהם יגיד ויורה אבל לא יוכיח לאנשים לצים וריקנים שלא יכנסו הדברים לאזניהם כלל ע"ש, ולפי זה אפשר לומר גם כאן בכוונת הפסוק "אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם" כלומר שרק להם תגיד שהם צדיקים וישמעו בקולך.

ועוד הבאנו בשבוע שעבר לפרש על פי דברי השלה"ק על הפסוק אל תוכיח לץ פן ישנאיך אבל תוכיח חכם ויאהובך, כלומר שאדם הרוצה להוכיח להשני אל יוכיחו כבעס ובגנאי לומר לו לץ אתה, אלא יאמר לו שחכם אתה ולמה תעשה שטות כזאת, ואז הוא יאהב אותך ויקבל תוכחתך. ולפי זה גם כאן שכוונת הפסוק לומר למשה שיאמר אל הכהנים הק' שהם בני אהרן הק', ולכן נאה להם שלא יטמאו את עצמם לנפש, ואז זה יעשה פרי שיקבלו את דבריו שהם דברי אלוקים חיים ומאת ה' יתברך הם נאמרים.

הילולא דעדיקא

הרה"ק בעל אמרי יוסף מספינקא זיע"א

ו' אייר

לסוחר היין לקנות יין בהקפה, והדבר גרם לי עגמת נפש גדולה ונצטערתי מאוד, ואולם סיפר רבינו זי"ע, תמורת חלישות הדעת שהיתה לי, חנן אותי השי"ת בהארה נפלאה כל כך שלא הרגשתי כמוה בכל ימי חיי, וסיים הלוואי שארגיש עוד בחיי הארה כזו אצל הסדר.

לאלה שטרחו ועזרו בשאר הכנות לחג הכיר טובה.

סיפר אחד מהחסידים פעם עלה לגרד את המרור אצל רבינו זי"ע לפני כניסת החג, והיתה זאת עבודה שיש בה מסירות נפש, כי הרבי הפציר להכין הרבה, בחששו כי לא תספיק עבור כל המסובים, והיה מטפסף מעיניו דמעות, לבסוף כשסיים את המלאכה, נתן לו רבינו זי"ע בתור פרס לטעום יין, ושאל רבינו זי"ע הידעת מה זה, ענה בפשוטו "יין", אך רבינו זי"ע התרגש וקרא להחסיד "אנהגך, אביאך אל ארץ הכרמל" (היה זה יין תירוש שנשלח אלי מארץ ישראל). ודברי רבינו זי"ע לא היו לי מובנים אז. רק לאחר תקופת המלחמה כאשר נשארתי פליט מהמלחמה עלה בלבי אותו אמירה, ואמרתי לעצמי מי יודע אולי זה הפרס שנתן לי אז רבינו זכור לטוב...

עלון דרכי יעקב יוסף

סיפר האדמו"ר ה"שיח יעקב יוסף" זי"ע שזקיני רבינו זי"ע התמיד תמיד עבודתו, ובנו הרה"ק ה"חקל יצחק" זי"ע נהג בכל ערב פסח לחלק יין לנצרכים בסעליש, ונהג כן מטעם שכך נהג אביו רבינו זי"ע והמקור לכך היה שרבינו ה"אמרי יוסף" בין גלגולי חייו שעבר עליו, היה זמן שהיה שרוי בדחקות גדולה, עד כדי כך שהגיע ערב פסח ולא היה לו פרוטה ליין לארבעה כוסות, והיה צריך לקחת בהקפה ובאותו פסח ערך הסדר, לאחר שנים אמר שהוא מתגעגע לאותם המוחין שהיו לו בליל הסדר של אותה שנה, ומשם לקח המנהג לחלק יין, כדאיתא (בראשית לב, יא) "כי במקלי עברתי את הירדן הזה", יעקב אבינו ע"ה עבר הירדן ברכוש רב ולא היה נחסר לו מאום, אך אמר "במקלי עברתי", שחש תמיד שיש לו רק מקל ותו לא.

פרס טעימת היין מא"י

בפורים ישב רבינו ה"אמרי יוסף" זיע"א עם אחיו הגה"צ הגאב"ד בענדיקאוויץ צ"ל לסעודת היום, ובעת הסעודה כשהיה רבינו מבוסס בין פנה לאחיו ואמר לו: אספר לך דבר מה שקרה לי בצעירותי שסבלתי דחקות גדולה, והגעתי עד פת לחם. ושנה אחת בערב פסח הגעתי לכך שלא היה לי די כסף לקנות יין לד' כוסות וגם ב"ב היו עד מאוד, עד שהוכרתי לפני הסדר ללכת בעצמי

בניני חיים

(סנהדרין ק') עתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק וצדיק ש"י עולמות, ועומר מספרו ש"י, ובהתקשרותך עמו אזי תזכה שתהיה לפני ה', ובלבד שלא יוסיף חטא על פשע, וישמור עצמו להבא שלא ישוב לכסלה.

אור לשמים

וספרתם לכם ממחרת השבת. (כג, טו)

הנה עיקר בקשתם של ישראל הוא שיכלו לעבוד את השי"ת כראוי, חזו כל מגמתם בעתירתם לפניו, ולא על צרכם ופרנסתם. אמנם יש עת לישראל שאינם במדרגה זו ומתפללים להשי"ת עבור עניני צרכם ופרנסתם, אפס כשישראל הם במדרגה גדולה, אז אינם חושבים בכלל להעתיך עבור צרכם. הנה זו המדרגה לבקש הכל עבור עבודת ה' זה נקרא שבת, כי שבת הוא מעין עולם הבא ואין שום אחיזה מעולם הזה, חוהי כוונת הפסוק "וספרתם לכם" - מלשון ספיר ומאיר - פירוש אימתי תביאו בהירות בעסקי ה"לכם" בעניני פרנסה וצרכי האדם "ממחרת השבת" כשאתם בבחינת אחר השבת, אמנם כשאתם בבחינת השבת אזי ישכח מאצליכם לבקש טובה עבורכם.

קדושת לוי

ולקחתם לכם פרי עץ הדר (כג, מ')

כאשר תקדשו את הדברים הגשמיים 'לכם' אזי הם יתעלו להיות 'פרי עץ הדר'.

אמרי חיים

המוציא אתכם מארץ מצרים (כב, לג)

מארץ מצרים מבית עבדים שהוא תכלית שני היציאות שיגמור רק לעתיד לכן ראשי תיבות מארץ מצרים מבית עבדים כמספר 'קץ' וסופי תיבות כמספר 'תקע' מבית עבדים עם האותיות והכולל כמספר בשופר' שהוא תקע בשופר גדול שהוא לעדן קץ במהרה.

שלחן הטהור

לחם אלקיו מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל. ולעיל מינה סיים הכתוב מו"ם ב"ו את לחם אלוקיו לא יגש להקריב (כ"א, כא) שאם ידמה מאן דהוא בנפשיה כי יכול להעלות ניצוצי הקודש השרוים במאכל ומשתה, כל זה אינינו כי אם דמיון והבל רוח, כל שעדין לא תיקן את עצמו וניצוציו משוקעין עדיין בתוך הקליפות איך יוכל האדם לתקן ניצוצין אחרים, ואם כן **את** לרבות הניצוצות הדבוקים בתוך **לחם אלוקיו לא יגש להקריב** אלא באם ירצה לאכול לחם אלוקיו דהיינו מהקדושה אז **מקדשי הקדשים ומן הקדשים יאכל** באופן שיתקשר עצמו להיות דבוק עם צדיקים וקדשי עליון הקרוין קדשי קדשים, או צדיקים יותר קטנים אשר יכוננו בתואר קדשים, והם יחדשו רוח נכון בקרבן, לצד היותם כהנים קדמיה ית' ומשולחן גבוה קאכלי (ביצה כ"א ע"א)

חוקי חיים

וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו (כב, כט)

מי שנעשה לו נס וניצל מסכנה, צריך להביא תודה על הטוב שגמלוהו. ואף שהוא שמח כי הצילו ה' מרעה, אך בעצם הענין הוא לא לרצונו. כי טוב יותר היה, לו לא היה בא בכלל לידי סכנה ולא היה צריך לנס. אם כן, אין קרבן תודה לרצון לאדם. אבל האמת היא, שצריך האדם לשמוח ביסורים שעברו עליו, כי לא לחנם באו, לו לא היה חוטא. ורק ברחמי וחסדי ה' ניצל. לכן גם כשתכפו עליו יסורים, ישמח בהם ויודה לה' שהענישו בעולם הזה ונתכפרו עוונותיו וכך מצינו בחז"ל ששמחו ביסורים דוד המלך אמר אשרי אשר הגבר תיסרנו ה'. חוהו, וכי תזבחו זבח תודה לה' לרצונכם תזבחו. שתקבלו באהבה וברצון כל מה שעבר עליכם.

כתב סופר

והניף את העומר לפני ה' (כ"ג י"א).

והניף הוא לשון ניאוף, פירוש שאפילו מי שנואף עצמו בעבירה גדולה כזו - את העומר - כשהוא מקושר עם הצדיק - נמחל לו, זה מרומז בתיבת את העומר - רומז על הצדיק, וכמאמרם ז"ל

ביאורי חיים

נשים בספירת העומר

א) בבטאון "שבת קודש", פרשת כי תצא תשס"ד, גליון 45, (עמוד 32), ביאר עוד הג"ר פנחס זעליג בלויא שליט"א, ז"ל, נלע"ד פשוט דבזמן המשנה ברורה עדיין לא ידעו המון העם כל כך את שפת לשון הקודש, ובפרט נשים, שעדיין לא היה בזמניהם את הבתי ספר החרדים של הספר הראשון נפוץ, ורק בסוף ימיו של מרן החפץ חיים זיע"א נוסד בית הספר הראשון לבנות, ואם כן היה מאד מצוי שהיו ע"ה ונשים שלא ידעו ולא הבינו כלל את שפת לשון הקודש רק את הלשון המדוברת בזמניהם, ועיין עוד במשנה ברורה (סימן תל"ד ס"ק ט') לגבי אמירת כל חמירא בערב פסח, דטוב ללמד לע"ה ולנשים את נוסח כל חמירא בלשון שמבינים, והביא שם את הנוסח בלשון אידיש, ולא הביא את הנוסח בלשון הקודש, שלא היה מורגל בפי ע"ה ונשים, וכן הספר "צאינה וראינה", עניינים ותפילות לנשים, גם כן אינו מיוסד על לשון הקודש, לכך כתב המשנה ברורה לגבי ספירת העומר, דעל פי רוב אינם יודעים פירוש המילות, היינו דאינם יודעות את מילות הספירה בלשון הקודש. עכ"ל.

ג) לענ"ד נראה הכוונה שהנשים לא יודעים פירוש המילות בספירה, איזה מילים מעכב, ואיזה לא מעכב, ולמשל שישפרו "חמישה ימים לעומר", ולא יצאו בזה כלל, כיון שלא אמרו "היום חמישה ימים, וכמו שכתב במשנה ברורה (סימן תפ"ט ס"ק כ') שאם לא אמר "היום", לא יצא ידי חובה. עיי"ש. ואתי שפיר בס"ד.

מאת

הרה"ג גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א
מו"צ בק"ק קראלי ומח"ס גם אני אודך

בפרשתנו כתוב, וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהיינה. (ויקרא כ"ג, ט"ו)
בבטאון "שבת קודש", פרשת נשא תשס"ד, גליון 32, (עמוד 32), ביקש הרב ח. גורבל שליט"א, הסבר בדברי המשנה ברורה (סימן תפ"ט ס"ק ג'), שכתב, דלא יברכו הנשים על ספירת העומר, דעל פי רוב אינם יודעים פירוש המילות. ע"כ. והקשה איזה פירוש הדברים צריך לדעת כאן, והלא אין זה קטע סתום של סליחות וכדומה שאינם מבינים, אלא רק סופרים ימים, ומה שייך לא לדעת בזה פירוש המילות. עכ"ד.

א) בבטאון "שבת קודש", פרשת בלק תשס"ד, גליון 37, (עמוד 32), כתב לתרץ הגאון המפורסם רבי צבי כהן זצ"ל, (מח"ס רבים ונכבדים), ז"ל, התשובה לכך מבוארת בספרי "ספירת העומר", חלוקה מצות ספירת העומר מתפילה, ספירת העומר היא ידיעה וביור, ואילו תפילה - קריאה, אמירה, לכן, תפילה מועילה בלשון הקודש, גם למי שאינו מבין מה שאומר, ואילו ספירת העומר - שמשמעותה ידיעה וביור מה הוא היום בספירה - כשאומר מילים בלשון הקודש, כגון שאומר "היום שמונה ימים", ואינו מבין איזה מספר אמר, לפי שאינו יודע לשון זה - אין זה ספירה, (לכן מי שאינו יודע איזה יום בספירה, גם אם יאמר את כל המספרים, שבתוכם כלול המספר של אותו יום, לא יצא ידי חובה, כי לא מבורר אצלו מה הוא היום).

כותב אפוא המשנה ברורה, רוב הנשים במקומו לא יודעות לשון הקודש, וגם אם אומרות היום שמונה ימים, אינן יודעות משמעות אמירתן, וממילא אינן מקיימות מצוה באמירה זו, ולכן כתב שלא תברכנה, שלא תהא ברכתן לבטלה. עכ"ל.

עובדות חיים

ועינתם את נפשתיכם בתשעה לחודש (כ"ג - ל"ב)

מסופר על הרה"ק רבי מנחם מנדל מקוסוב זיע"א, שהיה חולה במחלה קשה ונאסר עליו לצום ביום כפור. חששו חסידיו פן יאבה רבם לצום למרות מחלתו. פנו להרה"ק רבי יהושע מבעלזא זיע"א שהיה מחותנו, שישפיע עליו להמנע מן הצום. כתב הרבי מבעלזא לרבי מנחם מנדל: הלא מרועה אחד אנחנו מצויים ועומדים לבלתי אכול ביום הכפורים, וכן לאכול במקום המצטרך משום ונשמרתם לנפשותיכם. זוכרני עת חלה אבי הרה"ק רבי שלום זיע"א, חששנו פן יסרב לאכול, אך הוא בצדקתו הזדרז אחרי כל נדרי לבקש אוכל כפי שהיה צריך, ואמר הריני מוכן לקיים מצות בוראי ואכל בשמחה יתירה, שלא ראינו כמותה רק בעת שאכל מצה או נטל לולב

אמור אל הכהנים (כ"א א') מעשה שנפגש הרה"ק ה"בית ישראל" מגור זיע"א עם אחד האדמור"ים, והלה אמר לפניו פירוש בפסוק "אמור אל הכהנים" ובפירש"י "להזהיר הגדולים על הקטנים" "לנפש לא יטמא בעמיו" "בעמיו" לשון גחלים עוממות, כלומר כשהגדולים מתעמקים עם הקטנים הנפשות הנמוכות, הגחלים העוממות, יזהרו שלא יטמאו ויתקלקלו ח"ו כתוצאה מן המגע עמהם, נענה ה"בית ישראל" ואמר: המשמעות האמיתית של "להזהיר גדולים על הקטנים" היא להיפך, היא חיובית, שהגדולים חייבים לטפל בקטנים ולהשגיח עליהם ואילו את הסיפא יש להבין כהבטחה, שהתורה הקדושה מבטיחה לגדולים שאף כי יבואו במגע עם הגחלים העוממות, לא יאונה להם כל פגם ונזק רוחני ח"ו, זאת כוונת הכתוב "לנפש לא יטמא בעמיו".

(סיפורי צדיקים להגה"ח פינחס שיינברגר שליט"א)

ונקדשתי בתוך בני ישראל (כ"ב ל"ב)

הרה"ק רבי משה ליב מסאסוב זיע"א, היה רגיל לומר בוא וראה כמה יקר כל אדם מישראל, שכן תשעה גאוני עולם בעלי תריסין אי אתה יכול לעשות מהם "מניין" לתפילה, לקדיש ולקדושה, ולברוך, ואילו עשרה יהודים עמי הארצות פשוטים, מצטרפים ל"מניין" לכל דבר שבקדושה. (שם)

קול קראלי - 074-7962278

מאות כבר נושעו! ומה איתך?

רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו' תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של

מרכז "אמונת חיים" קראלי

כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון

רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 055-6798152

ובאימייל: 3118494@gmail.com

לזכר עולם יהיה צדיק
כ"ק הגה"צ משה הגר זצוק"ל
בהרה"ק ברוך זצוק"ל
בעל ברכת משה מסערט ויזניץ
נלבע ט אייר תשנט
ת. נ. צ. ב. ה.

לזכר עולם יהיה צדיק
רבינו הגדול
הגה"ק יצחק צבי משה זי"ע
בן רבינו אביגדור מוזס זצ"ל
מקראלי
נלבע"ע ד' טבת תשעט
זכותו יגן עלינו ועכ"א
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת
ה"ה מיכאל בן מאיר ז"ל
הנ"מ מרים ע"ה
נלבע"ע ביום כא אדר
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת
מרת בריינדל ע"ה
בת הרה"ר יהודה מנחם ז"ל
נלבע"ע יא שבט תשפ"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת
הגה"צ משה וועבר זצוק"ל
בהרה"צ מרדכי זצ"ל
נלבע יב כסלו תשפא
ת. נ. צ. ב. ה.